

Smaa Meddelelser.

De tyske Nationaløkonomers XIX. Kongres afholdtes i Berlin d. 21. — 23. Oktober. — Syndikus Dr. Barth (Bremen) indledede først en Diskussion om Beskatningen af den indirekte Indførsel, *la surtaxe d'entrepôt*. Den af ham foreslaaede Resolution, der betegner Indførelsen af *la surtaxe d'entrepôt* som skadelig for Tysklands økonomiske Interesser, vedtoges næsten enstemmigt af Forsamlingen. — Det næste Spørgsmaal, den internationale Ædelmetal-Bevægelse, indledes af Red. Dr. Hertzka (Wien). Indlederen foreslog en Resolution, der først stempler ethvert Tilbageskridt fra den rene Guldfod til Sølv- eller Dobbeltfoden som ugjærligt og dernæst betegner Standsningen af de tyske Sølvsalg som en Fare for Tysklands Penge- og Bankvæsen. Denne Resolution vedtoges med meget stort Flertal, der at Redaktør Dr. Alexander Meyer (Berlin), Dr. Wolf (Stettin) og Dr. Hecht (Mannheim) havde støttet den. Den oppositionslystne Prof. Dr. Ad. Wagner (Berlin) kunde heller ikke her modstaa Fristelsen til at stille sig paa et andet Standpunkt end Nationaløkonomernes Flertal, og til at fortsætte det Koketteri med Reaktionen, han allerede oftere har forsøgt. «Jeg er», sagde han, «vel ingen principiel Tilhænger af Sølvfoden; men jeg tror, at naar alle Europas Kulturlande vilde indføre Guldfoden, vilde vi faa Mangel paa Penge . . . Jeg betvivler, at vi vilde kunne undvære vort Sølv . . . Heller ikke er det saa let for os at afhænde vort Sølvforraad . . . Jeg vil vel ikke ligefrem vende tilbage til Sølvfoden; men jeg foreslaar, at der anstilles en Enquête, om vi bør gaa videre

paa den Vej, Møntlovene af 1871 og 1873 betraadte, eller om vi skulle vælge en ny. En saadan Enquête bør først anstilles, inden der tages Beslutning om Sølvsalgene skulle gjenoptages.» Men dette Forslag blev ikke billiget af Forsamlingen. Heller ikke satte den Pris paa det Forsvar for Dobbeltfoden, som Dr. Arendt leverede. — Den derefter følgende Sag, Europas Forsyning med Brød, indlededes af Kjøbmand Herbertz (Berlin) og Redaktør Brömel (Berlin). Indlederne hævdede følgende Sætninger: «1. Europas Forbrug af Brødkorn stiger stadigt og efter et stærkere Forhold end Befolkningen. 2. Derimod synes i Vest- og Mellem-Europa Produktionen af Brødkorn ikke mere at tage til, og Landbruget synes mere at hellige sig Kvægavlen og Dyrkningen af Planter til de landøkon. Industrigrene. 3. Derfor er Tilførselen fra andre Lande en Nødvendighed, og Besværliggjørelsen af den skader Industrien.» Dr. Max Hirsch (Berlin) skildrede de skadelige Følger for Samfundet, særligt Arbejderne, af Bismarcks økonomiske Politik. Landejendomsbesidder Knauer (Gröbers) udtalte sig for Korntolden. Rigsdagsmand Sonnemann (Frankfurt) benegtede, at Korntolden havde været til nogensomhelst Nytte for Landbruget; de Fordele, Tolden havde bragt enkelte store Godsejere, stod ikke i Forhold til de Ofre, den havde paaført andre. Rigsdagsmand Rickert (Danzig) rettede ligeledes et Angreb paa Korntolden. Atter her mødte Professor Wagner: «Jeg billiger», erklærede han, «ganske vist ikke Told paa Livsforbrødenheder; men jeg kan paa den anden Side heller ikke udtale mig for en øjeblikkelig Ophævelse af Korntolden.» Prof. Dr. Conrad (Halle) foreslog en Resolution, der i Hovedsagen stemmer med Indledernes Theses, altsaa: Europas Kornforbrug stiger stadigt; Vest- og Mellem-Europas Kornproduktion tager ikke mere til; altsaa er Tilførselen fra andre Lande en Nødvendighed; Besværliggjørelsen heraf tynger den Industri, der skulde skaffe Modværdierne, og den Fordel, som Korntolden under visse Forhold kan tilføre Enkelte, staar i intet Forhold til den Skade, der paaføres den øvrige Befolkning. Denne Resolution vedtoges med alle Stemmer mod 11 (deriblandt Wagner). — Rigsdagsmand Dr. Kapp (Berlin) og

Kjøbmand Philippson (Berlin) indledede en Forhandling om Kolonisation og Udvandring. Med stort Flertal udlalte Forsamlingen sig imod, at Tyskland indlader sig paa Kolonisationsforetagender, og for at Udvandringen lades uforstyrret af Regeringen. Udvandringen skyldes en Aartusinder gammel Drift, der har bragt Kulturens Velsignelser ud over tidligere øde Egne, og som mægtigt har befordret Menneskehedens Fremskridt. Denne snart stærke, snart mindre stærke Bevægelse, lader sig, hvadenten man synes om den eller ej, ikke forhindre ved Politi og Tvang. Kun paa én Maade kan man forebygge den: ved at skaffe en saadan Plads for Udfoldelsen af den Enkeltes aandelige og materielle Kræfter, at Fædrelandet bliver ham saa kjært, at han ikke mere fristes til at kaste Blikket ud efter fremmede Lande. — Spørgsmaalet om Handels-traktat med Østrig indledes af Fabrikbesidder Dr. Max Weigert og M. Brömel. Forsamlingen fraraadede et formeligt Toldforbund, »Zolleinigung«, med Østrig, uagtet de østrigske Frihandelsmænd Baron von Kübeck, Hertzka og v. Dorn talte herfor. — Endelig holdt Dr. Hecht et Foredrag om Nødvendigheden af en Reform af den tyske Aktielovgivning.
